

Leerrede over Johannes 20: 1 t/m 10, uitgesproken op 1e Paasdag 17-04-1949 morgendienst te Schiedam door ds H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 65: 5 en 6

Lezen - De Wet des HEEREN.

Mattheüs 28.

Voorrede:

Wij zongen uit de 65e Psalm van Gods almacht. Hij Die alle dingen uit het niet geschapen heeft, uit het niet heeft voortgebracht, regeert en voert heerschappij over alles en allen, zodat Hij ook in Zijn hand en macht heeft de haat, de vijandschap en wat er op dit benedenrond woedt en werkt krachtens hetgeen er in het paradijs is geschied - de afval van God, waardoor het ganse mensdom verdorven is - ja, ook alle geweld en macht van de duivel, die genoemd wordt de overste van deze wereld te zijn. Op het Paasfeest, op die eerste vroege morgen, is dat ook in volkomenheid gebleken. Want hoe deed het zich aanzien, daar Christus onschuldig ter dood veroordeeld was? Met de misdadigers gerekend werd alsof Hij de gróóste kwaaddoener was en in het midden - tussen twee moordenaars - aan het kruis gehangen was. Deed het zich niet aanzien, alsof de vijandschap, de goddeloosheid, de macht des duivels heerschappij voerden? En wáár was Góð?

Christus Zelf klaagde: "Mijn God, Mijn God, waarom verlaat Gij mij, en redt Mij niet, terwijl Ik zwoeg en strij', en brullend klaag in d'angsten die Ik lij', dus fel geslagen?" Alsof er geen God in de hemel was, en Hij Die nog kort tevoren een Lazarus uit de doden had opgewekt, geen macht meer had! Sátan heerschappij uitoefenend, díe baas! Maar nu is daar de derde morgen, en komt voor de dag:

"Gij evenwel, Gij blijft dezelfde, o HEER";...

De almachtige God. En Hij die een worm was en geen man, bewijst, dat Hij de Leeuw uit de stam van Juda is. Aan de dood wordt bewezen dat die geen macht meer heeft; aan het graf is Christus niet gebonden; satan heeft niets meer in te brengen; en de zonden - waardoor de vloek en het oordeel zijn - bestaan niet meer. Op die eerste goede morgen komt voor de dag: 't Gebruis der zee doet Gij bedaren, daar Gij haar golven stilt.

Want de discipelen, de vrouwen, ja, allen die hun verwachting op God en Christus hadden, zaten in al die omstandigheden. Nu worden zij betrokken in de opstanding, op zulk een wijze: God voert heerschappij. En zij, als nietelingen, worden daarin betrokken om er de vrucht uit te trekken. Waar is de macht des vijands? Die is er niet! Alles is vernietigd en verbroken, Eén is er Heer' en Meester, aan Wie gegeven is alle macht in hemel en op aarde. Het is zo'n grote verandering die daar heeft plaats gevonden, dat de discipelen en de vrouwen langzamerhand achter de werkelijkheid moeten komen. Want toen zij bij het graf kwamen, stonden zij zó vreemd, zó verstoken, zij verstonden niet eens:

't Gebruis der zee doet Gij bedaren,
daar Gij haar golven stilt

Terwijl zij er middenin zijn, en al de grote golven nu tot bedaren zijn gebracht, hebben zij nõg de werkelijkheid, zoals die is, niet door. Want, wat daar plaats heeft gehad, is een Godswerk, en zij zijn eindige schepselen.

Nu moet genade al het werk doen: om hun verstand te verlichten, de Schriften te openen, hen de verborgenheden te doen verstaan, en om hen te doen beleven:

Gij geeft, dat d'uitgang van de morgen
en van de avond juicht,
en dat men U voor al Uw zorgen
oetmoedig dank betuigt.

Ja, welk een God is Hij! Want God regeert en werkt op een goddelijke wijze; en om nu Zijn werk te doen, zal Zijn werk vreemd zijn, en om Zijn daad te doen, zal Zijn daad vreemd zijn. Opdat, zo er roemensstof is, men zou roemen in de HEERE, en de mens er buiten zou vallen.

De discipelen en de vrouwen zijn dus betrokken geworden in dat gezegende, eeuwige, heerlijke, dierbare werk. Wat hebben zij gedaan? Zij hebben niets gedaan! Zij hebben uit hun ongeluk - omdat de wereld te klein was, de godsdienst te arm en zij zelf onmachtig - Jezus en Zijn leer aangehangen. Zullen wij dat van de discipelen en de vrouwen goed onthouden! Zij zijn in de opstanding betrokken geworden, door hun armoede en ellende! Wanneer Jezus op een gelegenheid toen velen weggingen, zei: "Wilt gijlieden ook niet weggaan?" Dan is hun zeggen: "Tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwige levens." Dus bij hèn de armoede en de dood, bij Hèm de rijkdom en het leven, dááruit hingen zij Hem aan!

Maar wie had nu kunnen denken, dat het zó zou gaan? Dat zij in de overwinning van Christus zouden mogen gaan delen? Já, Jezus had het wel voorzegt, maar, dan moet je het nodige licht hebben om dat te doorzien. Nu heeft de uitkomst alles geleerd. Laten wij daar op deze Paasmorgen op letten. In de natuur schijnt de zon zo vriendelijk, maar die genadezon schijnt veel heerlijker, als wij er maar oog voor hebben om het te zien.

Willen wij dezelve in zijn glans en heerlijkheid leren kennen, dan moet het met ons ook daarheen, dat de armoede, de ellende, de ontblootheid, ons aan Jezus Christus en Zijn leer doen hangen. Dan komt vanzelf alles wel op zijn plaats, want daar zorgt de Koning Zelf voor. Daartoe is Hij verordineerd en van eeuwigheid gezalfd als de hoogste Profeet en Leraar (dus Hij kan wel onderwijzen), als de enige Hogepriester - tot verzoening - en als eeuwig en wettig Koning (tot heerschappij, om ons door Zijn Woord en Geest te regeren, te verlossen, te beschutten, te behoeden).

Ik vraag dan uw aandacht voor het Evangelie der genade van Christus' opstanding. Zoeken wij vooraf Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen vindt u in de eerste tien verzen van het heilig Evangelie naar de beschrijving van Johannes, hoofdstuk 20, waar Gods Woord aldus luidt:

1. *En op de eerste dag der week, ging Maria Magdaléna vroeg, als het nog duister was, naar het graf; en zag de steen van het graf weggenomen.*
2. *Zij liep dan, en kwam tot Simon Petrus en tot de andere discipel, welke Jezus liefhad, en zei tot hen: Zij hebben de Heere weggenomen uit het graf, en wij weten niet, waar zij Hem gelegd hebben.*
3. *Petrus dan ging uit, en de andere discipel, en zij kwamen tot het graf.*
4. *En deze twee liepen tegelijk; en de andere discipel liep vooruit, sneller dan Petrus, en kwam eerst tot het graf.*
5. *En als hij nederbukte, zag hij de doeken liggen; nochtans ging hij er niet in.*

6. *Simon Petrus dan kwam en volgde hem, en ging in het graf, en zag de doeken liggen.*
7. *En de zweetdoek, die op Zijn hoofd geweest was, zag hij niet bij de doeken liggen, maar in het bijzonder in een andere plaats samengerold.*
8. *Toen ging dan ook de andere discipel er in, die eerst tot het graf gekomen was, en zag het, en geloofde.*
9. *Want zij wisten nog de Schrift niet, dat Hij van de doden moest opstaan.*
10. *De discipelen dan gingen wederom naar huis.*

Leerrede:

Het is wel onze opmerking waardig, dat de Heilige Geest telkens zo de onwetendheid beschrijft van de onderwerpen, en wel juist hier op het Paasfeest. Temeer, daar het toch zulk een verheven zaak is, ja, wij kunnen wel zeggen dat het de hoofdzaak is van heel het heilswerk: de opstanding van Jezus Christus. Want, al was Jezus Christus voor de zonden gestorven, als Hij niet uit de dood was verrezen, hoe zou Hij ons dan de vrucht van Zijn lijden en sterven deelachtig hebben kunnen maken? Daarom ook is des apostels woord: "Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking." Om vrede, gemeenschap, en verkeer met God te hebben.

Nu wordt ons in alle vier de Evangelien die zaak op zulk een wijze beschreven, dat als op de voorgrond treedt: de totale onwetendheid ò van de apostelen ò van de vrouwen. Daar moet de Heilige Geest toch zeker wel aparte bedoelingen mee hebben! Bedenk eens even: de discipelen moesten de grondleggers worden van de Nieuw Testamentische kerk, gelijk Paulus daar nog van spreekt: "Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen."

Nu, zulk een totale onkunde en onwetendheid? Ja, inderdaad! Opdat ook ik, gij en de ganse christenheid zouden weten, dat het Gods- en genadewerk buiten ons begrip en verstand ligt. Van Jezus Christus Zelf staat er, dat Hij de Opperste Wijsheid is, Hij is het Verstand Zijne is de Raad, en de Sterkte. Maar wij zijn mensen die zó diep gezonken zijn, dat wij door onze val in Adam totaal vreemdelingen zijn van God, van Zijn kennis, en van alle goddelijke zaken. Daarom moet genade alles doen, zowel in het éne als in het andere. Als het op de zaken aankomt zoals die zijn, dan houdt alle verstand en alle praten en alle redeneren op. Dat báát ons niet; wij hebben genáde nodig.

Beseffen wij dat allen? Als gij uzelf met uw verstand en met schriftkennis nogal kunt behelpen, bedenkt dan tot uw vernedering dat gij genade nodig hebt en dat gij uzelf niet kunt helpen met alle redeneren en praten. Maar als gij met belangen zit, wees er dan op bedacht, dat satan daarop ageert: "Daar zit je nu! Wat wéét je nu? Als dat nu eens recht werk bij je was! Wát is er al gepasseerd! Wát heb je al niet ervaren! En hóé zit je daar?" Ja, ook nog wanneer er zelfs aanneming gewrocht is bij God: "Zijt gij nu een bekeerd mens? Hebt gij nu verzoening leren kennen? Christus ontmoet in de kracht van Zijn opstanding? De vrucht daarvan leren kennen tot rechtvaardigmaking? Zijt gij zelfs aangenomen als kind? en heeft die Geest dat werk verzegeld? Als dat er wàs, mens! dan zoudt ge wel uit de weg kunnen, wel anders zijn! En hoe ga je daarheen? Totáál onwetend, geheel in duisternis. Als het recht werk bij je was, zou het wel ànders zijn!" Dan wijst satan ons op degenen die zelf uit de weg kunnen met praten en redeneren, om ons nog dieper in de put te duwen. Toe, laten wij alle praat laten gaan. Dikwijls wordt er aangehaald wat van Ledeboer is bewaard, die nogal eens placht te zeggen: "Redeneer is een kale heer." Het levert niets op, totáál níéts!

Laten wij dan liever in het gezelschap van de discipelen en de vrouwen verkeren. Hebben die er schade van gehad, dat zij zo onwetend waren? Nee toch? Maar één ding was er bij hen dat ook bij ons moet zijn, anders is het niet goed: Jezus was nummer Eén in hun hart.

Hij nam de eerste plaats in. Niet alleen voor een gelegenheid. Hier hebben wij bijvoorbeeld met een vrouw te doen, waar Jezus zoveel weldaden aan had bewezen. Hij had bij haar zeven duivelen uitgeworpen! Dat is toch geen kleinigheid!

Maar nu is het niet zó geweest: o, de liefde die zij toen tot Jezus had, toen zij van zo'n macht en geweld was verlost, en in vrijheid en in ruimte was gekomen. Ook is het bij haar niet zó geweest, dat, toen zij mede-aanzittend was in de kring van de discipelen, en Jezus in hun midden was, lerend en onderwijzend, dat het daaruit was: "Oh, wat een liefde gevoel ik nu in mijn hart." Neen! Dàt was het bij Maria Magdaléna niet alleen.

Weet je hóe het bij Maria Magdaléna wèl was? Haar hart was nog brandend van liefde toen er dàt niet meer van Jezus te zien was, en het zich deed aanzien alsof Jezus een bedrieger was. Want zó toch is satan er aan gaan staan? De Koning eindigde Zijn leven aan het kruis als een machteloze, waarvan anderen zeiden: "Anderen heeft Hij verlost, Zichzelf kan Hij niet verlossen." Daartegenover had Hij níets gedaan, niet één woord van macht gesproken, en was aan het kruis gestorven! Leek dat er nu niet op, dat zij geheel op het verkeerde pad waren?

Degenen die zich niets aantrokken van Jezus van Nazareth, leken veel gelukkiger dan zij. Die waren tevreden met de ceremoniële eredienst, offeranden, plechtigheden, van alles en nog wat, en zó moest het zijn, dàt was véél méér op zijn plaats!

Zó hebben hun die dingen toegeschenen. Hoewel alles zó is, en het hun toeschijnt: Zou alles nu ten spot worden? Waar Jezus voor gebeden had: "Met Mij verging hun hoop, o Israels God, daar Ik Mijn smaad om Uwentwil moet dragen". Zó heeft die Hoge priester de Zijnen als op Zijn hart gedragen, en aan Zijn Vader aanbevolen. Zó is Jezus!

En zó brandt het aan de binnenzijde bij Maria en bij de vrouwen nog omtrent Jezus. Want Hij was het leven; Hij was àlles!

Zij hadden in hun ellende Hem leren kennen, en van Hem geloofd dat Hij het was Die God gezonden had, dus de Gezondene des Vaders, de Koning Israëls. Zij hadden met Hem gedeeld in lief en leed, in licht en donker, in voor- en tegenspoed. Jezus zei tegen zijn discipelen: "En gij zijt degenen, die steeds met Mij gebleven zijt in Mijn verzoeken." Maar zoals het nu gegaan was, ja, nu wisten zij het helemaal niet meer. Jezus had helemaal geen wonder aan het kruis gedaan. Hij was er helemaal niet afgekomen (wat spottend gevraagd was); Hij had zó de geest gegeven. Dit was dan nog enige verkwikking geweest: zij hadden Hem met elkander in het graf gelegd, en hadden hun geest nog eens kunnen luchten in tranen, en de liefde van hun hart aan Hem kunnen bewijzen. Hij lag niet zó maar in een kuil aan de voet van het kruis, met kapot geslagen benen. Neen! Maar, nu lag Hij daar in een graf - "bij de rijken in Zijn dood" - met een mengsel van mirre en aloë van wel zeventuizend gulden, gewonden in doeken van fijn linnen. Dàt hadden zij toch gelukkig nog kunnen doen!

Doch, nu was het niet zó: wij hebben gedaan wat we konden en zijn nu bevredigd. Kun je denken! De sabbat is nog maar goed en wel voorbij, of zij zijn er al op uit om specerijen te kopen en weer eens naar het graf te gaan. Want met de liefde is het zó gesteld: de liefde is nóóit bevredigd. Wie het is, is het: die innerlijk - ook onder dit onderdak - van Jezus sloop heeft, die is niet bevredigd totdat hij straks bij Hem in heerlijkheid zal zijn.

Als er geen beantwoording komt in onze behoeften, kunnen wij hier niet bevredigd zijn, maar zullen niet kunnen rusten totdat wij bij Hem zullen zijn. Dat komt, doordat Hij in hun hart wat heeft neergelegd, en dat trekt als het staal naar een magneet. Zo hebben ook zij niet kunnen rusten.

Maar, nu hebben zij toch niet in het graf kunnen komen, want daar was toch een steen voor, en een wacht stond er toch bij? Ja. Doch, de liefde kijkt over alle bezwaren heen, zelfs over het onmogelijke. De liefde zoekt uitweg, voldoening, zo het gaat, gaat het. Waar geen weg is, moet er maar een weg komen. Gaat het niet híérheen, dan maar dáárheen. Dat doet de liefde.

In Mattheüs lezen we van: "Maria Magdaléna en de andere Maria" en op een andere plaats is er sprake van sommige vrouwen, maar Maria Magdaléna had als het ware de leiding.

Zij gaan op pad - 't schemert nog, de dag komt aan de lucht, het is nog vroeg - daar, opeens is er een aardbeving. De grond schudt onder hun voeten. Wat nu? Van schrik terugrennen naar de stad? Want, je bent toch maar een vrouw, en dat buiten de stad! Néén! Want wat heerschappij voert - de liefde - is hoger dan aardbevingen. Want de liefde betrof Jezus. En een aardbeving, ja, dat is ook maar een ding van de tijd, daar staat Jezus bóven. Daarom: vèrder! Volgens het Evangelie van Mattheüs, dat ons zo-even gelezen werd, is daar een engel, die de steen van de deur des grafs afwentelt. De wachters, die voor het graf staan, wéten niet hoe hard zij moeten lopen om weg te komen.

Wat blijkt? Dit: daar bij hen de liefde in het hart werkt, en het hen om Jezus te doen is, kijken zij over al de bezwaren heen. Hun doel is: Jezus! Zullen wij er dan rekening mee houden, dat, als wij Jezus maar als het hoogste doel hebben, dan zorgt God dat het wel voor elkander komt. Want, al waren er tien stenen voor het graf geplaatst, ja, al zou Pilatus zelf voor het graf hebben gestaan, en - plat Hollands gezegd - de duivel er bij, dan geldt nog: wat Gods liefde wil bewerken, dat ontzegt Hem Zijn vermogen niet. Daar moet àlles voor opzij, het één zowel als het ander.

Als Hij het volk Israëls de vrijheid wil geven, al is er vóór hen een zee, wel nu, dan doet God zó: dan moet die zee even opzij. Waarom? Ja, kijk eens, er moeten zondaars aan de overkant komen, die moeten de vrijheid hebben. En als zij aan de grens van Kanaän zijn gekomen, al is de Jordaan vol tot aan de beide oevers, ja, hoor eens, die moet ook opzij, daar is niets aan te doen. God wil Zijn Naam verheerlijken aan ellendige zondaars, krachtens Zijn verbond! Dan moet àlles uit de weg, het gééft niet wat het is. Zo zouden wij uit de Schriftuur allerlei kunnen gaan opsommen wat God doet ten dienste van de Zijnen. Zoals bijvoorbeeld eens een timmerman overkwam, die bij de profeet Elisa aan het hout kappen was. Het was een arme man, die een geleende bijl had (nu dat is ook wat, nog niet eens een bijl van hemzelf) waarvan het ijzer van de steel in het water vliegt. Ja, dat is toch ook wat: moet die man tot schande komen, daar hij mede met de anderen aan het werk is? Wèl neen! De profeet zegt: "Waar is het gevallen? En toen hij hem de plaats geweest had, sneed hij een hout af, en wierp het daarhenen, en deed het ijzer boven zwemmen. En hij zei: Neem het tot u op. Toen stak hij zijn hand uit, en nam het."

Alles is ten dienste. Dus, wat geeft hier die steen? Wat geven die zegels en die soldaten? Hier zijn vrouwen, die gediend moeten worden. Zij hebben Jezus aangehangen, Hem gediend uit hun goederen, en hebben een hart waar geen plaats is voor de Moloch, de wereld en van alles en nog wat, maar alleen voor Jézus! Buiten Jezus is er voor die mensen niets van waarde. Dat is hetgeen waar het met ons heen moet. Welke plaats neemt Jezus Christus in? Dáár gaat het over.

Wij hebben zo-even gezegd, dat die mensen Christus zijn gaan aanhangen uit hun staat van ellende. Zo moet de kennis van ons ongeluk, van onze zonde, van ons verderf, zoals wij zijn buiten God, oorzaak en aanleiding gaan worden: ik kan mijzelf niet helpen en anderen kunnen mij ook niet helpen, maar: Gij kunt mij helpen. En dat dàt het hoogste wordt.

Want, zullen wij er om denken: al klaagt iemand honderduit: "o toch, wat is een mens!" en hij wordt door ieder geëerd: "die man, of die vrouw heeft toch zo'n diepe weg!" Al wordt het genoemd dat zo'n ziel "onderaardse gangen maakt" (!), en dat anderen, die tot God bekeerd zijn, "er met de lichte schaaft over gaan", zullen wij er om denken dat men zo nóóit bekeerd wordt?! Christus moet het doel worden.

Hij en de zondaar horen bij elkaar. Hij heeft rijk en troon verlaten en Zich alles getroost om zondaren aan Zijn hart te kunnen drukken, en Hij wil hebben, dat wij ook alles verlaten, dat Hij het enige en het hoogste Doel is. Dat is de weg waar het heen moet. Zo wij dan die dingen weten, zalig zijn wij zo wij ze doen. Want niemand kan ons helpen.

De wet van Mozes is wel goed, maar spreekt de vloek en de verdoemenis uit als wij haar niet volkomen houden. En wij kunnen haar niet houden, wij zijn stéeds in overtreding. Wie in één gebod struikelt, is schuldig aan alle. Zo rest ons niets anders, dan Jezus Christus en Dien gekruist, Die heeft voldaan aan alle eis van wet en recht. Nu, dat woont bij Maria: niets dan Jezus alleen. Dat woont ook bij de andere vrouwen.

Dan komt voor de dag, dat de steen van het graf is, en ... het graf open en leeg. Was het lichaam van Jezus daar niet? Neen, daar is geen Jezus. Hoe hadden zij Hem daar neergelegd: bloedend uit al Zijn wonden, gaten in handen en voeten. Hij was een kruiseling, met een kapot geslagen, doorploegde rug. Hij was een kruiseling met een hoofd bedekt met wonden van de doornenkroon, Hij was een spot. En de gekruisigde was Gode een vloek.

Er was aan die persoon te zien: vloek, oordeel, zonde, ellende, jammer, ongeluk. In één woord, aan Jezus Christus was te zien: ellende, ellende, ellende, vloek en oordeel. Dat alles door de zonden. "Hij had geen gedaante - staat er bij de profeet Jesaja - noch heerlijkheid, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Een Man van smarten, verzocht in krankheid; en een ieder was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht." Wat nu? Ja, nu komen zij daar in het graf, en daar is alle ellende weg! Daar is geen dood, geen oordeel, geen vloek, geen lijden, geen smart! Wat is er dan wel? Er liggen daar wat doeken, niet zo maar verfrommeld of neergesmeten, maar heel zorgvuldig neergelegd. Ja, daar was het dode lichaam des Heeren in gewikkeld geweest, maar deze waren nu niet meer nodig. Er was geen oordeel meer, geen vloek, geen dood, geen verschrikking, niets meer. Het graf was leeg. Zij kunnen zó maar het graf instappen. De soldaten zijn weg, en de steen, en de dood. Er was niets ijzingwekkends meer. Wat dan?

Ja, op die vroege morgen, in die tuin, in en om het graf: overal vrede! Die mensen zijn dus hier tegelijk betrokken geworden midden in de vrede, in de heerlijkheid van Christus, in Zijn overwinning over dood, graf en hel. Dat Hij de Overwinnaar is over alle macht en heerschappij. Zij staan in de grootste onwetendheid, net als kinderen, die alles moeten leren. Zij weten niets. Zij moeten als het ware het a, b, c, (net als een kind op school) van de verborgenheden van het Koninkrijk Gods leren.

Wat zien wij nu? Er worden kinderen in dat Koninkrijk geboren. Daarom zegt Jezus: "Indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan." Dat gaat niet.

Dus, wij hebben hier te doen met mensen, met vrouwen, die in totale onwetendheid staan. Maar het is niet van dien aard, dat wij hen behoeven te beklagen. Helemaal niet! Als er nu eens een mens is (ik zal maar eens iets noemen) die betrokken wordt in de arbeid Gods en der genade, al is het dat men alleen weet van oordeel en onkreukbaar recht, dat is dan zo'n grote steen, daar kan men niet onderuit.

Maar als de steen afgewenteld en het oordeel uitgewoed is, en men kan nergens meer inkomen, noch van zonde, satan, hel, en van vloek, moeten wij dan medelijden met zo iemand hebben en zeggen: "die ziel heeft wat afgeschreid over zijn zonde en ellende. Nu kan hij er niet meer inkomen, maar is ongelukkiger dan ooit, want hij heeft totaal geen licht?" Zo is het toch niet? Daar behoef je toch geen medelijden mee te hebben?

En al weet zo iemand verder niets (die vrouwen hebben het ook niet geweten), die Machtige - Die in de hemelen woont, en Die Koning, Die na Zijn opstanding veertig dagen lang met vele gewisse kentekenen aan Zijn discipelen is verschenen en Die Geest heeft verworven, Die afgebeeld wordt met zeven lampen voor de troon - geeft genoeg licht. Zeven is het getal van volmaaktheid. Nu kan Christus ons volkomen verlichten, opdat wij weten hoe de zaken staan. Hem is gegeven (hoorden wij nog uit het Evangelie van Mattheüs) alle macht in hemel en op aarde. Er is genoeg macht bij Hem.

Dus is de inhoud hier: die mensen zijn Christus gevolgd, en hebben ervaren: "Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen, sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden." Dat is hun ervaring geweest. Zij zijn onder het oordeel van hun zonden, Christus kwijt geraakt. En wat hebben zij overgehouden? Niets dan hun eigen dood en ook Christus' dood. Er is niets overgebleven dan de dood.

Maar, nú is hier geen dood meer te zien! Die is óók al weg! Hier is dus het oordeel van God volkomen uitgewoed. Bij de profeet Zacharia staat er nog van: "Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden." Nu, dat klopt precies, want de discipelen en de vrouwen zijn geen grote mensen geweest. Maar zij zijn zo klein, zo vernederd geweest onder God: hun verduisterd verstand was uitgeschakeld, en de werken en handelingen van God waren te hoog. Nu was bij hen wel alles opgehouden maar Christus was met Zijn werk doorgedaan. Hij had Zich vernederd tot in de dood, maar Hij was ook verder doorgedaan, om op te staan uit die dood, om een nieuw leven te gaan verkondigen, dat leven: "Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods." Overwinnaar, zodat Hij hun er mee kon bedélen. Zeer toepasselijk is hier:

De Steen die door de tempelbouwers,
veracht'lijk was een plaats ontzegd,...

Laat ons dat vers eerst maar eens zingen, het is het 11e vers uit Psalm 118.

Hoe is het nu bij Maria en de andere vrouwen? Verwekt het dit bij hen: "er is geen dood, geen oordeel meer; waarlijk! Want, kijk zo staat er geschreven?" Leest men dat bij één van de vier Evangelisten? Neen, in geen enkele Bijbeltekst leest men daar iets van. Zij stonden daar: het was om Jézus te doen! Nu was de dood en het oordeel weg, ook was er geen enkele soldaat meer te zien (mogelijk hebben zij die van ver zien rennen; die moesten wèg, die moesten plaats maken voor die vrouwen. God regeert alles, daarom was er niet één vijand).

Hebben zij nu zo gereageerd, dat ze van blijdschap zijn opgesprongen? Neen, want daar moet je de gelegenheid toe hebben! Het was hun om Jezus te doen. Nu was er wel geen vijand, en alles ademde wel vrede, maar: daarmee hadden zij Jezus niet! Wat nu gedaan? Met elkaar terug naar huis, om daar te gaan zitten treuren? Neen, maar Maria gaat Petrus en Johannes vertellen hoe zij (Maria en de andere vrouwen) het bij het graf bevonden hebben, en vraagt hun, mede te gaan zien.

Doch laat ons nu eerst even stilstaan bij de soldaten. Toen zij in de stad waren gekomen, zijn zij rechtstreeks naar die luitjes gegaan die hun betaald hadden, om te zeggen wat er gebeurd was: een aardbeving, en engelen, dat zij van schrik bijna dood gebleven waren en nu in de stad gekomen waren, want zij durfden niet bij het graf te blijven.

Toen moest de raad vergaderen. Wát te doen? Want Jezus had gezegd: "Na drie dagen zal Ik opstaan." Zij hadden er nog díeper over nagedacht dan de mensen die er in de eerste plaats, uit Gods genade, bij betrokken waren, want zij hadden tegen Pilatus gezegd: "Heer, wij zijn indachtig, dat deze verleider, nog levende gezegd heeft: Na drie dagen zal Ik opstaan." Daarom hadden zij het graf verzekerd met een wacht, en de steen verzegeld. Nu komen de wachters zeggen, dat het tòch gebeurd is! Wat nú te doen?

Wel, zij hadden geld genoeg om die aan de soldaten te geven. Zij hebben er apart een kapitaaltje voor genomen. De krijgsknechten moesten dan maar zeggen, dat Zijn discipelen des nachts gekomen waren en hem gestolen hadden terwijl zij sliepen. "En - zeiden zij er bij - indien zulks komt gehoord te worden van de stadhouder (jullie worden dan ter verantwoording geroepen), wij zullen hem tevreden stellen, en maken, dat gij zonder zorg zijt."

Die zaak zouden zij dan ook wel betalen. Geld, geld en nog eens geld. Jezus was voor hen geen God, maar hun eer en het geld was hun god. Dus heel satans opzet is geweest: het dode lichaam is door de discipelen gestolen. Dat moet je toch eens even indenken, hoe nu de vrouwen bij het graf van de gedachte uitgaan dat het lichaam weggenomen is, en dat er tegelijk in de stad wordt verteld dat Zijn discipelen Hem hebben weggenomen! En bij de discipelen en bij de vrouwen is satan juist bezig geweest: dat hebben die vijandige joden gedaan. Die hadden Zijn benen niet kunnen laten breken, en nu was Hij wel met eer ten grave besteld, maar nu hebben zij het lichaam weggenomen. Zo zien wij dus, dat als satan bij de vijanden een truc bedenkt, dat die soms parallel kan lopen met onze gedachten en eigen inzichten. Het kunnen dingen zijn waardoor wij stom van verbazing staan en denken: "hoe is het in de wereld mogelijk dat dit bekend is? Ik heb daar geen woord van gezegd!" Maar het loopt precies parallel zoals het bij ons is. Laat dat tot onze lering zijn, want het is zo'n leerrijke geschiedenis.

Keren wij terug tot Maria en de discipelen. Petrus is direct gereed om mee te gaan, ook Johannes gaat mee. Petrus was altijd nogal vurig van aard, maar die morgen was het of hij lood in zijn schoenen had, daarom komt Johannes het eerst bij het graf. Waarom? Zat 'm dat dáárin, dat Johannes zoveel harder kon lopen? Ik denk dat zij alle drie wel evenveel haast hadden om bij het graf te komen. Maar bij Petrus zat er nog wat dwars; hij had Jezus verloochend: "ik ken de Mens niet." En nu brandde het nòg bij hem aan de binnenzijde, hoe Jezus hem in Kajafas' hof had aangezien. In zulke omstandigheden loopt iemand geballast en alleen.

Daarom is Johannes wat vlugger ter been, en zodoende het eerst bij het graf. Het graf schijnt nogal een wijde opening gehad te hebben, hij blijft buiten staan, en gaat het graf aan het bekijken. Hij zag het wel niet van zo heel dichtbij, want hij stond nog buiten, maar toch, in alle geval zag hij wel: werkelijk, daar voer de dood geen heerschappij. Dàt zag hij wel. Ook lagen daar nog doeken, ja, hier was toch geen schennende hand werkzaam geweest.

Nu komt Petrus. Die stapt tegelijk verder, om het graf van binnen eens nader in ogenschouw te nemen. Dan heb je het nòg secuurder. Híer hadden zij Jezus gelegd, èn, nu is er níets meer te zien. In geen éne uithoek van het graf is er iets van Hem te bemerken, alles is in de schoonste orde en vrede. Petrus treedt weer naar buiten en Johannes denkt: ik zal óók eens in het graf gaan kijken. Dus eerst van buiten gekeken, en toen naar binnen en daar gekeken zoals Petrus het gedaan had.

Dus die mensen hebben alle drie hun aparte, eigen ervaring gehad om te leren kennen, dat: de dood weg was, het oordeel uitgewoed en het graf leeg was, en dat er geen Jezus was. Daar hebben zij alle drie hun aparte ervaring van gehad. Je leest nergens dat Maria zei: "Ik wist het nòg eerder dan jullie", noch van Petrus: "Ja, ik ben het secuurste geweest; ik zei: zo had je ook moeten doen, Maria!" Neen, een ieder heeft zijn eigen omstandigheden gehad.

Daarom behoren wij nòg zo te doen en ons niet aan elkander te meten, want dat is onherroepelijk fout. Laten wij híerop acht geven: welke plaats neemt Jezus Christus in, in ons hart? Hoe is dat? Maar meten gaat niet! Weet je wat je daardoor krijgt? Ruzie, verdeeldheid, hoogmoed, satan als het ware in het midden halen zodat die de lakens eens uitdeelt. En de vrede, de genade en de liefde worden daardoor verbannen. God houdt daar niet van, en Jezus ook niet. Die dingen zijn onschriftuurlijk. Daarom vinden wij hen hier alle drie apart vermeld.

Het heeft de Heilige Geest goed gedacht van drie vooraanstaande personen, Petrus, Johannes en Maria Magdaléna - van wie zeven duivelen uitgeworpen waren - de ervaringen te boek te stellen. Van elk van die drie personen lezen wij apart hun gang naar het graf: de één liep als alleen daarheen te sjokken; de ander (Johannes) kwam daar met een wat lichtere tred aan, en Maria had die gang al eens eerder die morgen gemaakt. Daar stonden zij ten laatste bij het graf, met de hoofden dicht bij elkaar. Deze drie ontwikkelde mensen - zij hebben jaren omgang met Jezus gehad, onderwijl ontvingen zij dierbare en verheven lessen, ook had Hij met hen gesproken van

Zijn lijden en sterven, en Hij wàs gestorven en begraven, en ten derde dage opgestaan - zullen toch wel zó geweest zijn, terwijl zij nu zo bij het lege graf bij elkander staan, dat zij elkaar de hand geven en elkaar feliciteren: de Heere is waarlijk opgestaan, ons ten goede! Neen! Zo is het niet. Maria geloofde dat men Jezus had weggenomen, en dat geloofden Petrus en Johannes precies eender. Daar staan er nu drie, die het geen van drieën weten. Dat zijn nu die ontwikkelde mensen, waarvan hier staat: "Want zij wisten nog de Schrift niet, dat Hij van de doden moest opstaan."

Maar ... zij hadden het toch wel eens gehoord en gelezen, en Jezus had het toch herhaaldelijk tegen hen gezegd? Ja, dat is zo, maar met nadruk staat er: "Want zij wisten nog de Schrift niet." Maar zij hadden het toch gehoord en Jezus had het hun toch verteld? Ja, maar zij wisten het niet op zodanige wijze dat hun verstand door Gods Geest was verlicht en hun hart was geschikt, zodat nu dat woord "opstanding" en de daad van opstanding, als openbaring van Gods goddelijke liefde en almacht met de gezegende vruchten in hun hart was neergelegd. Want dàn weten wij het wel. Maar, dat was nu het geval niet. Wetenschap kan hen niet helpen. Wat kan hen dan wèl helpen? Dat kan Christus Zèlf. Zichzelf helpen kunnen zij niet. Wij lezen nog in Psalm 116, berijmd:

d' Eenvoudigen wil God steeds gadeslaan;...

Die mensen zijn onder de rechten van Gods Majesteit hier zó eenvoudig geworden, zó uitgedorst en zó uitgezuiverd, dat zij geen streep, geen nagelbreedte verder kunnen gaan dan zij geleid en geleerd zijn. Of God ook een mens oprecht maakt! Ja, zij kunnen gewoon niet uit de weg! Immers, Johannes de Doper zei: "Een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit den hemel niet gegeven zij." Dat leven die mensen hier nu rechtstreeks uit. Hier is niet: "kijk, er staat; en begrijp je wel; en Jesaja komt nog zo te zeggen; en er staat nog zo geschreven; en Psalm 16 vind ik ook zo helder, zie je!"

O nee! Helemaal niet. Praten laat het hart onvervuld. Het moet de genade zijn. En als het de genade is, dan levert het zijn vruchten op. Want het levert bij Maria die vrucht op, dat, wanneer Hij Zichzelf openbaart, zij aan Zijn voeten neervalt, zeggend: "Rabbounie", mijn Meester, mijn Leraar. Bij de discipelen levert het eveneens zijn vruchten op, zij zeggen: "De Heere is waarlijk opgestaan." Er is geen twijfel meer, die zaken zijn zo. Niet: ik denk. Neen! Maar: "wij weten." Daarom is dat een gewichtig woord in de brieven van Paulus: "ik weet" en "ik ben verzekerd" en "wij weten". Dat moet gewrocht worden.

Want nu stáán hier die mensen in de opstanding. Het oude is voorbijgegaan, dat heeft àfgedaan, máár nu kunnen zij zelf niet uit de weg. Genade moet alles doen, het één zowel als het andere. Laat dat dus voor ons een les zijn en zùlk een onderwijs, dat het ons tot de eenvoudigheid brengt. Daarom maan ik ook een ieder aan, wanneer er bij iemand van Gods genade en Geest werkt, ga dan niet vóórpraten hoe het moet! Dat past ons niet. Laten wij er onze neus buiten houden, daar komt niets anders van dan ruzie en ellende, en misvattingen.

Ik hoop, dat God mij er voor bewaart. Ik heb het nog nooit gedaan, nòch hier, nòch ergens elders. Want het past mij niet. Als er werk des Geestes is, hebben wij er ons buiten te houden. Dan kan men wel zeggen: "en Hofman zegt óók maar niets", ja, maar, dat móet ik doen. Als een mèn's aan het praten gaat, krijg je allerlei uitwassen en menselijkheden. Als Christus in het éne dient, doet Hij het ook in het andere. Er zijn wel gevallen geweest, dat men tot mij zei: "Kan je niet eens wat zeggen?" Dan antwoordde ik heel veel, door te zeggen: "ik zeg niets". Ik wil een vrije en goede consciëntie hebben en niet, dat men zegt: "Hofman kwam, en zei, dat wat ik nu beleefd heb, dàt en dàt is." Dat moet Gods genade openbaar brengen! Maar nu moeten jullie eens zeggen: wie heeft daar schade bij gehad? Niemand! Er staat toch ronduit dat Jezus heeft gezegd: "Ik heb Uw Naam geopenbaard de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt - en - Die Gij

Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard." Dat kunnen wij Christus wel toebetrouwen.

Hier zijn er dan, "van de Vader gegevenen", en daar draagt Christus zorg voor, zodat het van het één op het ander komt. Ieder heeft dat op zijn wijze ontmoet. Eerst Maria, even later Petrus toen die avond de tien discipelen en Thomas had dat acht dagen later nodig. Al zeiden de anderen: "De Heere is waarlijk opgestaan", zij konden met hun tien bij Thomas het geloof niet aanpraten. Voor zo iemand lijkt dat erg lichtvaardig. Want als het hèm nu eens te beurt viel, dat hij Hem ontmoette, dan zou hij zó doen: "die tekenen der nagelen betasten, en de hand in Zijn zijde steken. Als dat niet gebeurde, dan gelóófte hij niet, begrijp je?"

Nu staat daar op de achtste dag Jezus weer in hun midden en zegt: "Thomas, breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde." Zegt Thomas dan: "Heere, dat zal ik eens doen?" Wel nee! Waar is het ongelooft? Ja, kijk eens, het ongelooft stond Jezus niet in de weg, maar Thómas had er zo'n schrikkelijke last van. Maar waar Jezus verschijnt, is het ongelooft weg. Waarom? Waar Jezus is, daar heerst de genade. Dat is dus hetgeen wij nodig hebben.

Laat dit genoeg zijn voor dit morgenuur. Als God het geeft zullen wij vanmiddag verder spreken hoe Maria, Jezus ontmoet heeft in de kracht van Zijn opstanding (er dus niets bij tekort gekomen is, hoewel zij het niet geweten heeft), opdat zij Hem kon ontmoeten zoals Hij was en Hij Zich uit kon spreken zoals de zaken in waarheid waren, en zij er de vrucht ten leven van kon wegdragen. Dat God het dan aan ons heilige en dienstbaar stelle, opdat wij verstaan: bij mij moet Jezus Christus het hoogste doel zijn, Hem moet ik aanhangen door dik en dun, en waar Hij dan het hoogste doel is, daar draagt Hij zorg voor alles. Bewijze en betone God Zich daartoe dan nog om Zijn verbonds wil. Amen.

Slotzang:

Psalm 98: 2

Hij heeft gedacht aan Zijn genade,...

Zegen.